

hvervsliv“. Det er, som sagt, næsten to Maaneder siden, at denne Udtalelse fremsattes i den saakaldte Programtale, og endnu er der ikke forebragt Rigsdagen Antydning af Forslag eller Plan til Imødegaaelse af Krisen og Arbejdsløsheden. Naar *det* er — hvad der jo staar i Talen — Ministeriets Hovedopgave, og det gaar saa langsomt med Forslag til Løsning af Hovedopgaven, maa man nok spørge, hvordan det saa skal gaa med mere underordnede Opgaver. Men ikke nok med det Faktum, at der altsaa stadig holdes Juleferie. Ogsaa den Henvendelse fra Arbejderorganisationerne, som nylig fandt Sted, fik en Besvarelse fra Statsministerens Side, som gør det naturligt at forebringe Rigsdagen Spørgsmaalet om, hvorvidt heller ikke den ønsker, at der skal foretages noget overfor Arbejdsløsheden. Det var i Fredags, at en Deputation henvendte sig hos den højtærede Statsminister og foreholdt ham, at de arbejdsløse nærrede et enstemmigt Ønske om at faa Arbejde, bad om, at der maatte blive foreslaaet Foranstaltninger sigtende til at imødekomme dette Ønske, og bad om Oplysninger hos Regeringens Chef om, hvilke Planer Regeringen havde i Henhold til Programtalen af 17. December til Løsning af det, som Regeringen selv sagde var dens Hovedopgave. I de Referater, der foreligger fra den paagældende Deputations Modtagelse, saavel i det, der er udsendt af Statsministeren selv, som i det, der er givet Offentligheden af Deputationens Medlemmer, oplyses det, at Statsministeren intet som helst Tilsagn har givet om Arbejde, intet som helst Tilsagn om at ville imødegaa Krisen og intet som helst Tilsagn om at ville hjælpe de Tusinder af arbejdsløse, der oven i Købet nu frister en kummerlig Tilværelse uden nogen som helst Understøttelse. Derimod var det eneste Indhold i Statsministerens Svar et Tilsagn om, at han vilde forøge Arbejdsløsheden — thi *det* maa nødvendigvis blive Følgen af den saakaldte Nedskæring af Lønnen og af Antallet af beskæftigede —, og dernæst et Krav til Arbejderne om at opgive ethvert Værn overfor den hensynsløse Udbygning, som man jo særdeles vel kender fra den Tid, da der ikke fandtes Priskuranter, Overenskomster eller Fagforeninger. En saadan Afvisning staar unægtelig i et besynderligt Misforhold til Programtalen, men det er naturligvis ikke værre med dette Misforhold end med Ministeriets hele Stilling til Valgprogram og Valgløfter.

Vort Forslag fremsættes altsaa for at

foranledige en Forhandling i Rigsdagen om dette vigtige Spørgsmaal — saa vigtigt er det, at Ministeriet selv har kaldt det en Hovedopgave —, en Forhandling med det Formaal at skaffe en Formindskelse af de arbejdsløses Antal, som nu er oppe over 90 000 — saa ser jeg endda bort fra Rigsdagsmændene, som under dette Ministerium ogsaa er henvist til en højst upassende ringe Beskæftigelse. Der var 48 000 arbejdsløse, da den forrige Regering fremsatte det sidste Sæt Kriselovforslag. Tallet er altsaa næsten fordoblet, siden man i Oktober foreslog at skride til et alvorligt Forsøg paa at mildne Erhvervs-krisen og den dertil knyttede Arbejdsløshed. Men endnu — mere end to Maaneder efter Valget i December, hvor de to Partier, der tidligere var Oppositionspartier, sejrede, og sejrede netop, fordi de lovede at modvirke Krisen og Arbejdsløsheden —, endnu over to Maaneder efter dette Valg og denne Sejrr er der intet som helst foretaget til Løsning af denne Opgave, og paa Spørgsmaalet om, hvilke Planer man har, og hvornaar de kan ventes, svarer man med Haansord overfor Arbejdernes Organisationer, overfor det, som det har kostet to Menneskealdre at bygge op til Sikring af Arbejdernes Interesser.

Det er altsaa Begrundelsen for Fremkomsten af dette Lovforslag i dette Øjeblik. Men Lovforslaget er, som man vil forstaa, efter vor Mening ogsaa velbegrunderet i selve Krisetilstanden, som nu har holdt sig i en Aarrække under vekslende Former. De, der har Ansvaret for den aarelange Forstyrrelse i Valutaforholdene, og som forsumte Opfyldelsen af en national Pligt i 1922, da Muligheden for en Ordning af Valutaspørgsmaalet forelaa, har ogsaa Ansvaret for Krisen og Arbejdsløsheden, og de, der regerer i Øjeblikket uden at tage Hensyn til denne Tilstand, paatager sig et meget tungt Ansvar. De, der forkastede Lovforslaget om Kriseforanstaltninger, som fremsattes i Oktober forrige Aar, gjorde jo dette, idet de paastod, at de vilde kunne løse Opgaven betydeligt bedre. Men, som sagt, trods Sejren staar man altsaa nu, to Maaneder efter det nye Ministeriums Dannelse, uden andet end en Afvisning af Arbejderne.

Hvad angaar den Krisetilstand, som eksisterer, og som efter vor Mening nødvendiggor en saadan Lovgivning som den af os her foreslaaede, kan jeg henvise til den Række Bemærkninger, jeg fremsatte den 14. Oktober, da jeg paa det forrige Ministeriums Vegne forelagde Lovforslaget om Støtte til Erhvervslivet. Hyad vi til-